

ВАЛЕНТИНА ИГНАТОВА

ЗАВЕТЪТ
СТИХИЯ В КРЪВТА
КНИГА ПЪРВА

ЗАВЕТЪТ
СТИХИЯ В КРЪВТА
© ВАЛЕНТИНА ИГНАТОВА
София 2020
Всички права запазени

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт
на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания,
информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в
произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва
да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени
опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до
наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде
ползвана или възпроизвеждана без изричното знание
и писменото позволение на издателя.*

ЗАВЕТЪТ
СТИХИЯ В КРЪВТА
2020 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Валентина Игнатова
Редактор: Габриела Кожухарова
Коректор: Надя Михайлова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-206-1

ВАЛЕНТИНА ИГНАТОВА

ЗАВЕТЪТ

СТИХИЯ В КРЪВТА

Артлайн Студиос
София, 2020

Пролог

Господарят му си беше отишъл.

Осъзнаването на този факт бавно и мъчително си проправяше път към замъгления му разум и ужасът превземаше всеки сантиметър от изпотрошеното му тяло. Калипсос стисна очи и изрева в непрогледния мрак. След дългите години вярна служба, безкрайните часове на битките и безпаметните нощни запои, след клетвата да го следва неотлъчно до сетния си час...

Примигна, за да разкара парещата болка от очите си. Знаеше, че горещата влага, която пари страните му, не е само сълзи, но не му беше до това.

Теран си беше отишъл. Усещаше болезнено липсата му. Силата, която допреди минути беше вибрирала в кръвта му, беше насочвала десницата му и бе карала земята и скалите да пеят под краката му, я нямаше, а тъкмо бяха извоювали мечтаната победа. Наемниците на Райхнор бяха отблъснати отвъд портите. Братята му от клана възстановяваха крепостните стени. Хората на Есхион обливаха овъглените руини на замъка с безценните водни запаси от катакомбите. Хертис и Бондур, заедно с безстрашните им воини, бяха

притиснали последните оцелели наемници в каньона зад възвишението.

Победата беше тяхна. Мирът щеше да се върне в долината, в кралството им, в къщите им. За миг Калипсос беше повярвал, че полето пак ще се ширне зелено и богато, че крепостта ще светне както преди – със сребристо сияние на полиран гранит под ярката лунна светлина, че водоскоците отново ще пригласят на прекрасните жрици на Моринал... И вероятно бъдещето им щеше да е точно такова, ако Зеоен не се беше поддал на внушенията на жреците и не бе принудил божествените господари да го последват в грижливо заложения капан.

Калипсос се отпусна уморено назад, докато бронята му не намери опората на студена, гладка стена. В заобикалящия го мрак долови стенания и вопли на други хора, но сърцето му остана недосегаемо за тяхната мъка. Трябваше да помисли. Къде ли беше отишъл неговият господар? Досега беше достатъчно само да извика образа му в съзнанието си и с лекота откриваше местоположението му. Придобиваше и ясна представа за настроението или намеренията му, които често бяха доста опасни за околните.

Още с първата глътка въздух, която Калипсос беше поел при раждането си, силата на Теран бе потекла във вените му заедно с всички емоции на божествения господар. Калипсос разбра с каква мощ е бил дарен години по-късно след редица нелепи инциденти, но постепенно я овладя и се научи да живее с нея. От дете все му повтаряха, че е призван на този свят да служи и да брани, но никой не беше и помислил да го учи как да търси и да скърби.

Теран се отличаваеше сред простосмъртните. Беше много по-висок, по-снажен, с искряща златиста коса и страховит меч, привързан с кожен ремък през голите му гърди. Всички се отместваха от пътя му, свели глави под свирепия му поглед. А той често гледаше свирепо. Човешките слабости го дразнеха, затова

избягваше досега с хора извън малобройната си свита. Само най-заслужилите и безстрашни воители от клана на Зеланис имаха щастието и привилегията да го познават отблизо. Калипсос дори беше получил благоволенieto да познае душата му – сияйна, топла и солидна като самия Теран, макар никога да не вярваше, че стихията са способни да изпитат други емоции, освен гняв или страст. Калипсос беше видял стихията да се изправя пред дъжд от стрели, за да защити хората си, да изглажда неравности по пътя на проходащо бебе, да се смее до сълзи на терзанията му как да поиска ръката на любимата си жена... Сирма.

Калипсос подскочи. Сирма беше до него, когато изрекоха заклинанието.

– Сирма! – страхът, че я е изгубил, усили гласа му до гръмотевичен тътен. – Сирма, тук ли си, любима?

Напрегнато боботене и отсечени стенания посрещнаха виковете му. Ръцете му зашариха трескаво по студената земя. Остри камъчета се забиваха в коленете и дланите му, докато претърсваше пространството около себе си. Не след дълго разкъравените му пръсти напипаха нечие тяло и затърсиха отчаяно признаци на живот. Нейната извезана с гербови мотиви рокля, ръката ѝ, окичена с изящно изработени златни гривни, копринената ѝ коса, гладката кожа на лицето ѝ, дългата шия... Пулс! Сърцето ѝ беше слабо, но беше.

– Сирма, любов, жива си! Отвори очи, трябва да се събудиш, стой с мен!

– Калипсос, къде си? Проклет мрак! Калипсос! – грубият глас, разтресъл помещението, принадлежеше на Везелос, водач на клана Новес. Те бяха верни слуги на Бондур. – Теран ли спретна този номер и ни прати в нищото? Проклет да е!

– Млъквай, в името на небесата! Теран направи каквото трябваше. Ако не ни беше пренесъл далеч от кралството, жреците щяха да ни избият. Не видя ли колко много мъже са вербували? Коридорите на храма бяха задръстени от червени качулки. Да не мислиш, че под пелерините носеха само

верността си към Зеоен? Сирма, скъпа, да, върни се при мен, хайде, точно така...

Любимата жена бавно си проправяше път към света на живите.

– И какво от това? Нима шепа недостойни могат да се мерят с нас, най-силните и най-умелите воители и жрици на петте просветени клана? Забрави ли, торба тор? Ние сме първи след боговете, ние сме просветените в небесното тайнство, ние сме несломимите деца на небесните гос...

– Ти, Везелос, си безразсъден и безмозъчен развейпрах, това си ти! И по-добре замълчи, защото изобщо не си наясно какво ни сполетя.

– Ти, купчина лайняна кал... – гласът и тежките стъпки на притежателя му неумолимо се приближаваха, но Калипсос остана глух за пороя обиди, който се изливаше в пространството. Сирма се беше събудила и нежните ѝ ръце се обвиваха около врата и раменете му.

– Всичко ще бъде наред, ще се справим, ще намерим изход – шепнеше задавено в косите ѝ той. Конвулсиите, тресящи слабото ѝ тяло, отшумяваха.

– Като е нямал друг избор, що не пратя и теб в отвъдното да го потърсиш, Калипсос?

Грубата закана се чу съвсем близо, придружена от протяжното стенание на меч, напускащ ножницата си.

– Достатъчно, Везелос. Сега не е време за противоборства. Малко сме, изгубени сме и ако искаме да оцелеем, трябва да се държим заедно. Разбра ли?

Студените, отрезвяващи думи ги произнесе Тевин, любимецът на Хертис, който както обикновено успя да прикове вниманието на всички присъстващи. Тевин беше достоен приемник на силата на огнената стихия – едър, дързък, красив и, за разлика от пламенните си братя от клана Ралетис – умен и търпелив, което го бе отличило като един от добрите стратежи в кралството.

– Огнени деца на Ралетис, ако сте още с нас, въведете светлината в мрака! – проехтя отново гласът на Тевин.

Разнесе се глъчка, дрънчене на доспехи и шумолене на коприна и скоро над главите им заблещукаха ярки пламъчета, които окъпаха пространството в меки златисточервени багри. Вкопчена в силната прегръдка на своя любим, Сирма отвори очи и за втори път през последното денонощие ужасът се опита да отнеме здравия ѝ разум. Светлинките разкриха обезобразеното му лице, черната безформена дупка, заела мястото на едно от прекрасните му синьо-сиви очи, и сплъстената от стеклата се кръв брада. Собственото ѝ стенание я изпроводи в бездната на безсъзнанието.

– Сирма, стой с нас – заповедта на Тевин прозвуча изненадващо меко, но той побърза да заличи това измамно впечатление. – Калипсос, събуди жена си! Сега не можем да си позволим каквито и да е било отстъпления, още по-малко от жрици на Луната. Не знаем какво ще срещнем навън! Силата ѝ ще ни трябва.

Мъжете и жените край тях се изправяха на крака. Имаше над четиресет души – по няколко оцелели от всеки от петте просветени клана, всичките прашни, окървавени, бледи и с блуждаещи очи. Сирма отново се посъвзе и Калипсос ѝ помогна да си стъпи на краката.

– Съберете се! – нареди Тевин.

Воините и жриците се приближиха и всеки се отпрати към скамейките около олтара, отделени за собствения му клан. Калипсос и Сирма седнаха разделени, принудени да се съобразят с вековната традиция, но достатъчно близо, че да могат да докоснат любимия, ако протегнат ръка. Клановете не се смесваха – едно легло не означава една кръв и никой не признаваше официално техния съюз, с изключение на Тевин, но огънят така или иначе никога с нищо не се съобразява.

Тевин чакаше. Мъждукащите отблясъци по обгърнатия в пламъци таван изостряха и бездруго суровите черти на лицето му. Доспехите му, покрити със засъхналата кръв на враговете им, поглъщаха светлината и излъчваха студен ужас. Стратегът

и водачът, уменията, с които се беше прочул сред просветените, изплуваха под смачканата му мантия и приковаха погледите на обезверените му спътници. Видът му беше достатъчен, за да им вдъхне сигурност, но Тевин знаеше, че думите са важни в миговете на отчаяние.

– Знаете – заговори тихо, – че жреците подлъгаха нашите небесни господари да последват мекотелото, провъзгласило се за крал, Зеоен, в отвъдното. Явно изобщо не са възнамерявали да ги върнат след изпълнението на онази смешка, която бяха скалпипили вместо план за унищожението на Райхнор. Веднага щом стихииите прекрачиха прага на забвението, щяха да избият както нас, така и клановете ни. – Тук замълча, за да даде време на хлипанията и въздишките от осъзнаването на неизбежната кончина на близките им да утихнат. – Ние оцеляхме благодарение на Теран, мощната стихия на земята, който с последни сили премести ритуалната зала далеч от предателските ръце. – Отново мълчание. – Кое то ме подсеща... Сет! Къде си, проклет предател?

Неколцина от воините скочиха на крака и се заеха да претърсват пещерата. Не след дълго намериха прегърбения белобрад жрец и двама негови довереници да се гърчат в една от нишите в далечния ѝ край.

– Така значи, оцелял си, куче! – изсъска Тевин. – Като гледам, и две от палетата ти са още с нас. Добре! За начало ще се разплатим с вас. Пригответи се да се срещнеш с господарите ни, долно псе! И не се надявай на милост, защото няма да я получиш нито от нас, нито от тях.

В пещерата отекна дружен залп от одобрителни възгласи. Жрецът и послушниците му бяха извлечени от скривалището си и изпроводени с ритници до Тевин, който ги очакваше с любимата си кама в ръка. Тримата се притискаха един в друг в опит да изчезнат от очите на жадните за разплата мъже и жени.

– Не, не, почакайте, недейте, не ни убивайте! – пелтечеше

старикът. – Ние... ние сме ви нужни. Ние знаем заклинанията, можем да върнем стихииите. Ще видите, че можем!

Настана мълчание.

– Как? – изрева Калипсос. – Как ще ги върнеш? Бокалът на Хексвал не е тук. Изгубихме връзка със стихииите. Никой повече не може да бъде присъединен към клановете ни.

– Да, да, това е вярно, но вие сте тук. Силата им се пази във вашите вени, във вашата кръв!

– Добре! Да го направим! – отсече Тевин и с неохота прибра камата в ножницата на кръста си. – Върни ги! Сега!

Сет се пулеше насреща му.

– Но, мъдри воине, сега не може. Стихииите са изтощени от войната и от прехода. Едва ли ще наберат нужната сила, за да се завърнат. Дайте им време.

– Колко време мислиш, че ще им трябва? – натърти Тевин, който рядко губеше търпение.

– Година или две, може би по-малко... – побърза да добави старикът, като видя кокалчетата на воина да побеляват върху дръжката на меча.

– И после какво?

– Ами... олтарът е тук, ние с моите деца сме тук, има представители на всеки от клановете. Ще изпълним ритуала и те ще се върнат.

– Да ги убием сега. Не мога повече да слушам бръщолевенето им! – изсъска Везелос зад гърба му.

Сет се сви още повече и челото му се опря в калните ботуши на огнения водач. Студеният поглед на Тевин срещна този на темпераментния му приятел. Всички се умълчаха.

– Добре! Ще опитаме да ги върнем след година. Пригответе се! Тръгваме. От всеки клан да останат по един-двама, за да пазят олтара и жреците, а останалите – с мен. Смяна на караула през денонощие. Ще намерим място за стан наблизко и ще чакаме. Деца на земята, проправете ни път навън! Да видим какво ни е подготвила съдбата.

Кирил погледна часовника на ръката си и с досада отбеляза, че е минала само минута. Разбитият път не свършваше. Вече втори час старият автобус се провираше с отегчено ръмжене между дупките и сечеше острите завои със сърцераздирателно скърцане. Младежът знаеше най-зуст маршрута на окаяното возило и можеше да се отпусне на неудобната седалка – нещо, което не му се отдаде преди две години, когато за първи път се качи сам в автобуса и пропътува двеста и четиресетте километра до планинското ваканционно селище в Родопите.

„Идиличен път сред столетна борова гора“ – така описаха в сайта на „Хейвънтравъл“ пътеката през зоната на здрача. Туристическата фирма беше изкупила имотите на по-голямата част от жителите на Бяла Гела и с пари от Европейския съюз беше превърнала трийсетте къщи в селото в уютни вили за селски туризъм. Мястото се оказа търсено от „стресирани“ чуждестранни туристи, които идваха в най-затънтения край на света, за да се насладят на „автентичната атмосфера на селския бит“, традиционната кухня и пълната липса на комуникации.

„Проклет Бермудски триъгълник“, помисли си Кирил, разтърка уморено слепоочията си и с досада провери покритието на телефона. Ама разбира се, че не би го последвало дотук.

За трети път щеше да прекара лятната си ваканция в този идиличен трудов лагер. Една от реставрираните къщи принадлежеше на семейството му и баба му отново настоя Кирил да ѝ помогне да посрещне гостите, дошли да се потопят в „автентичната атмосфера“. В превод – предстояха му три месеца влачене на туристи по планинските пътеки, прислужване на всевъзможни мърлячи, хранене на ненаситни добичета и насилено любезни усмивки. Врълхлетя го пристъп на отчаяние, когато се сети за болката в скулите и в ставите, след като пет часа беше развеждал група японци по козите пътечки в търсене на най-добрата гледка към Разцепените скали. „Какво друго има да правиш през лятото?“, с учудване го беше попитал баща му наред опита на Кирил да откаже милата покана на баба му. Кой знае! Какво ли правеха нормалните седемнайсетгодишни момчета – бъркаха коктейли по морето, свиреха по подлези и клубове, спукваха се от компютърни игри и определено не ринеха конски фъшкии, нито пък кълцаха салати до откат. Поне с парите от този кошмар щеше да си купи жестокия синтезатор, за който мечтаеше.

Но ето че два часа, след като беше поел последна глътка от тежкия смог на гара Юг в столицата и се бе настанил в раздрънкания селски автобус, пристъпът на паника го беше оставил без дъх и идеята за свободен полет от „замръзналите във времето“ скали му се струваше доста примамлива. Кирил нахлупи шапката си ниско на челото, скръсти ръце на гърдите си и потъна в твърдата, протъркана седалка с надеждата да заспи завинаги.

– Оооо, Кей, и тебе ли те извикаха в Хейвън?

Предположението беше дошло от момче на неговата възраст с колосана риза и с ръб на панталоните, разположило се свойски на съседната седалка. Младежът беше изкатерил

четирите стъпала на автобуса с подскоци, все едно отиваше на околосветски круиз, и беше преминал по тясната пътечка със същата въдушевена походка, придържайки се за окъсаните седалки, които в случая се явяваха перилата на луксозния лайнер. Подире му се препъваше прегърбен мъж, наричал десетина куфара.

На Кирил му призля от сияйната усмивка, блесналите от ентузиазъм очи и бодрия, звънлив гласец, който идеално пасваше на тежкия баритон на двигателя. Познаваше Николай от десет години, откакто родителите му го връчваха на дядо и баба за лятната ваканция, което, между другото, се случваше с всички наследници от Бяла Гела. Тогава в тайфата бяха Кирил, Николай, Александър, Максим и Кристина. Момчетата бяха връстници, обичаха едни и същи игри, и, с изключение на Ник, бяха луди глави. Николай от малък беше прекалено предпазлив, чист и говореше като петдесетгодишен чичо. Той се разбираше само с Кристина – най-досадното момиче с раздърпана плитка, лунички по носа и шини. Тя беше година по-малка и винаги се влачеше след тях, а те трябваше да я търпят, ако искаха да играят навън. Просто в селото бяха те петимата и старите държаха Кристина също да се забавлява. Което означаваше момчетата да тичат по-бавно, да плуват на плиткото, да не се катерят и никога, ама никога да не казват лоши думи, защото малката гъска докладваше всичко на вечно неодобрителния съвет на старейшините.

Кирил се усмихна при спомена за чудните летни дни – ако изключеше двата дребни дразнителни, Бяла Гела си беше идеалното място за търсене на съкровища и преследване на индианци.

Боже, Ник продължаваше да говори...

– Чудесна възможност, нали, братле? В туризма е бъдещето! Винаги съм искал да бъда мениджър на хотел и да посрещам фрашкани с пари гости...

– Четири скапани стаи на къща, Ник! Село! – не издържа Кирил. – Какво се превъзнасяш? Това не ти е някаква съдбова възможност за бляскава кариера, *братле*, а робство! Трябва да има закон срещу принуждаването на непълнолетни да слугуват на тия тлъсти животни!

– По-бодро, Кей! – възкликна Николай. – Тлъстите животни водят с тях и дългокраките си творения! А и какво друго имаш да правиш през лятото?

Кирил изскърца със зъби и стисна с всички сили подлакътниците на седалката, за да не нокаутира жизнерадостния нахалник до себе си. Беше го видял да се сбoguва с изисканите си родители в София и да се качва в автобуса, но таеше надежда Ник да не го забележи по време на пътуването. Именно затова се беше настанил на последната седалка и беше скрил лицето си с шапката. За съжаление, Ник беше изключително наблюдателен. Сигурно това качество е от особено значение, ако мечтаеш да станеш професионален подлизурко, подсмихна се мрачно Кирил. Спря да слуша брътвежите на съседа си и се зае старателно да брой столетните иглолистни дървета, които ги изпращаха незаинтересовано.

Час по-късно Кирил се надигна в седалката и разтърка очи, за да прогони съня, който го беше връхлетял ненадейно, пет минути след като Ник си избра друга жертва и го освободи от обсебващото си присъствие. Автобусът подмина дървената табела „Бяла Гела Вилиджхолидей“ и се отправи към центъра на селото. Центърът всъщност беше мястото с универсалния магазин и белия фургон на медицинска помощ. Фелдшерката пристигаше с първата група туристи, но трудоваците от туристическата компания вече бяха отворили прозорците и боядисаха двайсетте квадрата на спешния център. Червеният кръст над входа беше видял какво ли не да минава пред вратата, но не и да влиза през нея. Тук никога не се случваше нещо по-опасно от ухапване на комари и глупави слънчеви изгаряния, но за успокоение на туристите компанията беше

осигурила медицинско лице и, естествено, хеликоптер в най-близкия град.

Виж, универсалният магазин беше много полезен. През зимния сезон в него се предлагаше всичко – от тоалетна хартия, през долно бельо, до резервни части за трактори и резачки. През лятото обаче търговията се концентрираше върху картички, сувенири, сладолед и всякакви предмети от „автентичния бит на българите“. Местните „автентични българи“ бяха снабдявани с всичко необходимо по заявка и стоката се доставяше до вратата на хладилниците им – друга, без съмнение, характерна черта за българския бит. Кирил се подсмяхна, като се сети за двете супермодерни вградени фурни, мощната съдомиялна и трите мивки в кухнята на баба му. Старата поддържаше мраморните плотове и шкафовете с посуда в перфектно състояние през цялата година, а приборите можеше да ги ползва вместо огледало.

Невинаги е било така, спомни си той. Някога баба му печеше яйца във вестник на старата печка „Циганска радост“, също царевица и гъби с масло, и Кирил ги обожаваше. Гъбите ги беряха с момчетата в гората над селото, а царевицата я крадяха от стария Бай Кьоцо от последната къща нагоре по потока. Хубави времена! Старата „Радост“ му липсваше.

Автобусът изскърца и спря пред универсалния магазин. Ник изникна пред лицето на Кирил и лъчезарната усмивка на бледоликата му физиономия не вещаеше нищо добро.

– Боже, Кей, всичко е както го помня от миналата година. Знаеш ли, с баща ми правихме снимките за сайта, а аз редактирах текста под тях. Наложих да добавя няколко прилагателни – самодоволно отбеляза той.

Кирил се канеше да сподели възхищението си от къртовския му труд, когато отвън проехтя гръмко и до болка познато „Ура“. Близнаците Макс и Алекс му се хилеха безобразно, подскачайки идиотски до прозореца на автобуса. Главите им периодично се подаваха и скриваха и Кирил реши, че е крайно време да прекрати

мъките им. Надигна се от седалката, сграбчи прокъсаната си мешка и старата брезентова шуба и се запровира между спретнатите куфари на Ник към предната врата. Близнаците вече бяха заобиколили машината и го чакаха с въодушевление.

– Ей, музикантчето, добре дошъл! С прискърбие ти съобщаваме, че песента ти е изпята – ухили се Алекс.

– Как сте, недоносчета? – отвърна на поздравя им Кирил. – Какво ново?

– Не е кой знае какво – предпазливо поде Макс. – Тук сме само от седмица и просто толкова неща очаквах вниманието ни...

– Да, толкова хора...

– Купони...

– Да, купоните, а и кокошките вече са осемдесет!

– Не, четиресет са.

– Така ли? Аз преброих осемдесет.

– Защото брой и заради мен!

– Ясно. Общо взето, спрямо миналата година само скуката е повече! – обобщи Алекс.

– Напълно съм съгласен!

Последва залп от изкуствен смях и тежка въздишка за по-ефектен финал. Кирил не успя да запази леденото си безразличие и се присъедини към приятелските закачки на братята. Тримата бяха родени в една година – Кирил два месеца по-рано, през април, и, естествено, по старшинство беше провъзгласен за капитан на скромния им пиратски екипаж. Всъщност Ник беше роден през януари същата година, но очилата и спретнатите дрешки не го правеха особено надежден за поста. Сега, когато екипажът беше разпуснат, а пиратите – пораснали, разпределението на ролите беше малко по-различно – задръстенякът щеше да командва Кирил и двамата хилещи се отворковци.

Ник се присъедини към старите си приятели. Кирил и братята бяха почти еднакви на ръст и на фона на стегнатото им телосложение Ник изглеждаше доста пълен и стоеше по-отпуснат.

Определено можеше малко да потренира, но никой не се съмняваше в силата му – едва ли е лесно да разнасяш това самодоволно изражение по цял ден.

Близнаците изръмжаха по едно „здрасти“ и повлякоха Кирил към магазина. Тримата крачеха уверено по чакълената алея и оживено обсъждаха кое да е първото питие, с което да открият лятната ваканция, когато Кирил залитна и почти се стовари в тревата. Конфликтът му с гравитацията беше породен от инстинктивното му желание да избегне болезнен сблъсък с непознатата стройна брюнетка. Младата жена се беше загледала в новите указателни табели пред магазина и решението ѝ да обиколи знака, без да се огледа, можеше да ѝ коства някое и друго натъртване. За щастие, Кирил успя да се закова на място, макар и с не особено грациозно движение. Възвърна равновесието си с помощта на Алекс и се вгледа навъсено в новото момиче. Нещо в чертите на лицето ѝ му се стори познато, но не можа да се сети къде са се срещали.

– Брато, няма ли да кажеш здрасти? – подхвърли Макс.

– Да, не е възпитано да се цупиш на стара дружка, която виждаш за първи път от пет години! – добави Алекс.

– Хайде, Кей, бъди добро момченце и кажи „здравей“ на Кристина! – присмя му се откровено Макс. Имитираше баба му, когато ги беше представила един на друг преди цяла вечност. Кристина! Момичето – или всъщност младата жена, в която се беше превърнала – се засмя звънко и махна с ръка на приятелите му.

– Здравейте, момчета! Как си, Кей? Доста сте се променили през последните години – отбеляза Кристина.

– Говори за себе си – провлече Макс.

– Я, колко си се издължила! Ей, къде са ти скобите? – опули се Алекс. – Ще ми липсват малките гнусотии, но и пиърсинг на езика е вариант!

Кирил реши да се намеси и осуети несъзнателните опити на братята за пълно опозоряване.

– Здравсти – смотолевти той. Едвам разпозна собствения си глас. Май жегата му идваше в повече. Прокашля се, за да прогони усещането за даване в гърлото, и когато се увери, че тялото му изпълнява командите на мозъка му, върна вниманието си към приятелката си от детските години. – Доста време те нямаше, Криси. Какво си направила, за да те заточат пак тук?

Кристина се засмя:

– Нищо! Тук съм доброволно. Трупам точки пред родителите си по глава „самостоятелна и отговорна“.

Близнаците пак пригнаха.

– Спомням си, че последния път, когато беше сама и отговаряше за нещо, горкото зайче умря от задушаване.

Кристина игнорира хапливата забележка на Макс и отново фиксира зеления си поглед върху лицето на Кирил.

– А ти какво си прегрешил, за да те дадат на тях? – попита с усмивка момичето, но нямаше възможност да получи отговор, защото едно оглушително „АУУУУ“ спуска тъпанчетата на всички на двеста метра околоръст. Ник се приближи с подтичане и започна да оглежда одобрително тялото на Кристина.

– Боже, какво се е случило с теб, малката?

Кирил не можа да понесе сцената и влезе в магазина. След миг Макс и Алекс се изравниха с него, като мятаха гневни погледи през рамо към чаровния Ник и порасналата Кристина.

– Мале, какви крака! Грозното пате се е превърнало в модел на бельо! Ей, Жоро, дай по бира! – провикна се Алекс към продавача и извади няколко смачкани банкноти от задния си джоб.

– Бирата свърши. Върни се след, да кажем, година, отворко! – излая насреща му Жоро.

– И защо така бе, човек? Това е дискриминация – завайка се Алекс.

– Пише го на вратата – алкохол и цигари не се продават на лица под осемнайсет години. Правила и закони, момчета, и изобщо не ви дискриминирам.

– Боже, това ли прави цяла зима – учи азбуката? – заяде се Макс. – Верно ли го прочете сам?

– Окей, не ни дискриминираш. По-лошо, потъпкваш ни гражданските права – уточни Алекс.

– Да! Никой няма право да решава вместо нас дали да пазим черния си дроб – подкрепи го брат му.

– Всеки има право на цироза, човече, а и бирата е полезна за простатата, и за бъбреците, и за...

Камбанката на вратата се обади и Кристина се приближи към тях.

– Как си, Жоро? – усмихна се чаровно тя. – За какво спорите?

– Разясняваме си някои закони и медицински факти. Колко си пораснала, момиче, я се виж!

– Благодаря! Много е горещо тук, климатикът ли не работи?

– Нещо се прецака. Утре чакам техници да го оправят. Що не пиеш нещо студено? – предложи продавачът.

– Няма да откажа един сайдер – помоли кокетно Кристина и извади портмонето си от раницата.

– О, дечко, няма нужда, нека е за сметка на заведението.

– Боже, колко си лесен!

– И жалък! – зяпнаха близнаците. – А сайдерът не е ли бира?

– Млъквайте и да ви няма, кретени!

Близнаците тръгнаха неохотно към вратата, но Кирил не помръдна. Беше зяпнал Кристина. Боже, наистина я зяпаше! Беше омагьосан от златистите кичури в косата ѝ, отблясъците на кристалните висулки на обещите ѝ по бялата шия и зелените ѝ очи – вярно, че бяха зелени – които го гледаха. Кирил примигна, преглътна сухо и побърза да настигне приятелите си. Затвори вратата зад себе си и си позволи да надзърне през рамо. Криси му беше обърнала гръб и говореше с продавача. Ама че гледка – стройни крака и изпънат гръб. Червената тениска и избелелите дънки ѝ стояха страхотно.

– Кей, идваш ли? – подкани го Алекс. – Жегата ме убива. Определено ни трябва нещо за пиене и сянка. О, не! Получих видение, братко!

– Алилуя! – възкликна Макс.

– Там има риба, братко!

– Алилуя!

– Виждам каменен ров наред високи дървета, братко! О, милостиви боже, водата е студена! – Алекс трепереше в транс пред видението, което владееше ума му.

– Питай за координати, братко – тихо му напомни Макс.

– Подминаваш пет къщи нагоре по реката, газиш още двеста метра и си там. Боже, хора, пълно е с русалки!

Макс посрещна думите му с подозрително вдигнати вежди и безмълвно продължи по пътя си. Алекс проследи как брат му го подминава, без изобщо да оцени оракулските му заложби.

– Не мога да повярвам – не се сдържа. – Макс, ти си изгубена душа, брат ми. Един ден ще ме молиш да те изведе от мрака, но познай, не на мене тия, ь-ъ.

Макс изобщо не се трогна от вайканията на брат си и дори ускори ход. Алекс се давеше от възмущение.

– Това ли ти е благодарността, задето пропилявам невероятния си гений да ти спасявам потния задник от умопомрачително скучното ти битие? Кей, убий го! Аз ще потърся лопата.

– Имай милост, човече, сега слизам от раздрънкания автобус. Самият аз нямам сили да умра. Макс, ела да се разберем какво ще правим.

Близнакът дотича, като се хилеше идиотски на детинското цупене на брат си, но побърза да го убеди, че идеята за вира е страхотна, преди да е почнала размяната на юмруци. На Кирил също му се искаше да се потопи в студената вода, особено сега, но баба му го чакаше, а той не искаше да я тревожи.

– Окей! Няма да е лошо да проверим как е водата, но съм обещал да мина през баба. Ще се видим там към четири, става ли?

– Чудничко! Ние ще идем за пиячка до Бай Панайот. Чух, че трябвало да ограничи пиенето – отбеляза загрижено Макс.

– Да, проблеми с... нещо си! – изсмя се Алекс. – До четири!

* * *

Кристина усети иглички по врата си и инстинктивно се обърна. Кирил беше там. Наложил си да диша равномерно, за да овладее замайването, тъй като точно в този момент светът реши да ускори въртенето си. Момчетата не могат да имат такива дълги мигли, такъв цвят на кожата и такива плътни устни – май е против закона.

Също като нея, Кирил се беше променил през тези години. Беше станал по-висок, по-силен, по-страшен. Неочаквано я връхлетя странно усещане за загуба. Домъчня ѝ за пиратския капитан, с който играеше като малка. Спомняше си го като рицар, който спираше близнаците да лепят дъвка в косата ѝ, носеше обяда и бутилката ѝ с вода в своята раница, за да не ѝ тежат, и винаги вървеше след нея, когато катереха стръмните пътеки до Разцепените скали в търсене на пиратско съкровище. Нейният любим капитан беше станал привлекателен млад мъж с раздърпани дрехи, мрачен поглед и беден речник. Ура, усмихна се тъжно Кристина. В края на лятото щеше да замине за елитния колеж в Германия и ѝ се искаше да си припомни всички щастливи моменти от слънчевото си детство в Бяла Гела, но героите се бяха променили. Освен близнаците!

Кристина пое студената бутилка, която Жоро отвори за нея, отпи голяма глътка и се усмихна доволно.

– Е, с какво ще те ангажира компанията това лято, девойче? – попита продавачът.

– Ще отговарям за детската градина – рисуване на грънци, правене на парцалени кукли, детска дискотека и тем подобни. Официално съм назначена за сърцето на компанията на пет до дванайсетгодишните – засмя се тя.